

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številke 1 Dinar

Leto XXIV.

8. septembra 1928.

Številka 9.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejüje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb v Črensovcih. Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, so letos v dinarah darüvali: 61. i 62. črep so ešče kupili: Horvat Sabo Ignac i Žizek Martin, G. Bistrica, nabrala 463:50 Din; darüvali so: Horvat Ignac, 30, Žizek Treza, 10, Bernar Štefan, 3, Vütek Paveo, 10, Vučko Andraš, 10, Balažič Anton, 5, Doma Marija, 10, Magdič Ignac, 20, Kramar Ivan 1, Škafar Ivan, 2, Balažič Dani, 10, Tkalec Ivan, 3:50, Tkalec Marija, 20, Tkalec Jožef, 10, Ciglar Ivan, 10, Kustec Matjaš, 6, Zavec Ana, 5, Krampač Treza, 2, Tompa Štefan, 5, Fotivec Kata, 5, Zavec Andraš, 3, Kustec Ivan, 5, Ütroša Treza, 4, Horvat Verona, 5, Ifko Jožef, 10, Žizek Martin, 10, Kreslin Martin, 20, Raj Štefan, 5, Lebar Jožef, 6, Vučko Ivan, 10, Magdič Franc, 5, Horvat Mihal, 10, Vučko Marija, 40, Kocet Janoš, 10, Kelenc Jožef, 5, Lebar Ivan, 5, Ščrnjavič Lena, 5, Lebar Andraš, 4, Vučko Štefan, 2, Vučko Martin, 5, Žabota Jožef, 5, Žalig Štefan, 3, Nedeljko Vinci, 5, Gabor Ignac, 10, Djura Ivan, 5, Krampač Štefan, 10, Kustec Štefan, 25, Cipot Štefan, 2, Vučko Ivan, 10, Prša Ivan, 2, Kolarič Ivan, 10, Djörek Štefan, 5, Kelenc Ivan, 3, Škafar Marija, 5, Mlinarič Ferdi, 5, Glavač Ivan 12 Din. Na Kapci sta nabrale Ftičar Kata i Gerič Ana 222:20 Din. Darüvali so sladeči: Sömi Mikloša žena, 2, Horvat Štefana žena, 2, Lüter Štefana žena, 2, Bežek Marija, 5, Cigan Jožef, 4, Hozjan Ana, 2, Cigan Ana, 2, Miholič Štefan, 10, Toplak Janoš, 4, Magdič Kata, 10, Horvat Léna, 4, Vida Lena 2, Farkaš Jožef 10, Maköter Ignac 3, Zenkovič Marija 4, Smej Ferenc žena 10, Magdič Jakob 10, Činč Ferenc 10, Šarüga Štefan 5, Juretič Jožef 5, Pücko Jožef 2, Pücko Matjaša žena 2, Horvat Ivan 5, Varga Mihal 2, Magdič Léna 2, Tomšič Lena 1, Tomšič Marija 1, Lebar Kata 2, Horvatič Marija 2, Balažek Jožef 2, Jaklin Jožef 2, Verbančič Ignac 2,

Farkaš Marija 3, Varga Ludvik 4, Varga Jožef 8, Balažko Matjaš 1, Magdič Imre 5, Juretič Ignac 1, Časar Marija 2, Lebar Jožef, župan 10, Herženjak Jožef 2, Sariaš Jožefa žena 3, Miholič Matjaš 10, Turolja Jožef 2, Lebar Mihal 2, Gerič Roza 1, Kor Janoš 1, Marton Julia 5, Herženjak Ludvik 3, Völgyi Vendelin 2, Kocet Mihal 1, Cuk Štefan 5, Vinčec Jožef 1, Leček Mikloša žena 2, Horvat Štefan 1, Zenkovič Bara 4, N. N. 11:20. V Koti sta tevi nabrale 56 Din. Darivali so: Ftičar Ignac 5, Horvat Kata 2, Horvat Franc 4, Horvat Lena 4, Horvat Matjaš 3, Nežič Ana 6, Koter Matjaš 4, Magyar Verona 2, Ftičar Jožef 3, Horvat Julia 2, Horvat Janoš 2, Farkaš Lena 1, Vida Franc 3, Križanič Bara 1, Tomšič Jožef 1, Balažič Janoš 6, Žerdin Lena 1, Lipič Treza 1, Horvat Roza 5.

* * *

49, 50, 51. kamen so kupili: Matjaš Gruškovnjak i žena, Rozalija Gruškovnjak, Štefan Gruškovnjak v Chicagi, vsi iz Žižkov i vsaki darüvao po 12 dol. 52. i 53. kamen so darivali: preč. g. Klement Veron, plebanos v South Betlehemi, ki so darivali 20 dol.

Oča sirot povrni vsem darovnikom obilno. —

ODBOR.

„Fantič le gori stani“!

Tebi Marija, mogočna kralica . . .

Prišla sva, mladi prijatel do zadnjega tala te knjige:

Marija je mimo šla
mil' ga j' pogledala:
Fantič, le gor vstan!

Te reči so se vlekale kak rdeča nit skoz celo to knigico. Marija je šla mimo déčka nakli ležečega. Pogledala ga je, batrivala, vzdignola. Marija ma glavno vlogo v vsaj tej knigici. Zato, kda govorimo od družtev in od družb nemremo pozabiti tiste družbe, ki ima ime po Mariji. Misliiva na Marijino družbo. Fantič moj, ne vstraši se, tudi ne čemer, či ti nazadnje spregovorim nekaj od Marijine družbe: ej, to je ne za mene. Malo počakaj malo henjaj, morebiti se bo tudi v tebi v tom tali kaj spremenilo! Dečko, ali kaj poznaš Marijine družbe? Čuo si že gotovo kaj od njij! Morebiti jo mate cilo v vašoj fari; nej samo za dekle, liki tudi za dečke. Ali pa ste jo meli, pa je zmrznola, ka ste nej marali za njo. Ka pa tij praviš na to? Ali te ta stvar kaj veseli, ali seti morebiti mrzi? Tak se mi vidi, če se ne motim, ka ti nikaj preveč ne diši. Misliš si: Dečko, pa Marijina družba, to nejde vküp. To je samo za ženske. Dekle naj majo nad tem veselje, mi dečki pa mamo vse kaj drugoga.

Mislím, ka te je tudi te reči malo sram. Nej je tak? Oha sam si mislo, ka de kaj takšega. Kak Jezusa se morebiti sramuješ tudi Marije in njene družbe. Nešterni dečki mislijo, ka so samo skišnjeni za Marijino družbo, ne pa gizdavi. Sram te je kodišice, ciganke. Ali boš v to rendo postavio tudi mater božjo Marijo? Praviš, ka maš vero! Šče kakše navadne ženske se ne sramuješ, ka nebi šo z njov. Či si pa dečko dobi lepo, mlado, bogato ženo, štera ga ma rada, tudi on gori za njo. Samo misli gde de jo vido, z njov gučao, kak se njej priküpi.

Znaš, tudi Marija je dekla, lepa in bogata, ka takše nega pod vašim zvonom. Največke gospe v vsakoj državi gde majo še krala ali casara, si računajo v čast, či smejo iti v družbi kralice ali casarice, te gospe se zovejo „dvorske dame“. Pa ne samo gospe, tudi gospodje, generali in ministri mislijo tak. Glej, dečko moj, kralica vseh kralic, šteroj se klanja neba in zemla, se poniža k tebi in te zove: Dečko moj, ajd za menov. T sirmaček pa se joj vüpaš protiviti. Poslušajte dečki: Dokeč de prinas tak ka do se dobri lüdje, ki pravijo, ka majo vero, sramüvali Boga, Marije in pobožnosti, telko časa de slabo. Prosim vas, kakše krščanstvo je to! V Boga vervati, poleg se ga pa sramüvati. Dokeč si ne računate v čast, telko časa ste nej kristjani!

Toda Marija je resan ženska, ali tudi tvoja mati je ženska ali se je boš zato sramüvao in ogibao? Bože matere pa bi se brano. Či bi ti meo živo vero in bi dobro premislo, kakša čast je to za nas siromačke, ka mati neskončnoga Boga šče biti tudi naša mati, potem bi inači sodo. Živo verni lüdje in mladenci vsej časov, so mater Božo tak častili, kak pobožne žene in dovce. Kakša navadna svetnica ne bi bila primerna za patrono moškim, Marija pa je vse nekaj drugoga. Kralica vsega stvarstva in vüpanje vsega človečanstva. Vsi kristjani, moški kak ženske se z vüpanjom k njoj obračajo in njoj kričijo: vsem je tolažnica, srednica in zagovornica. „Žena, glej tvoj sin! Sin, glej tvoja mati!“ je pravo Jezuš na križi. S temi rečmi je s sv. Janošom vred izročo Mariji vse lüdi in jih pozvao naj Marijo vzemejo za mater. In ti je ne bi šteo vzeti?

Mogoče ka se bojiš či boš v Marijinoj družbi, ka boš preveč pobožen! Istina, mnogo kristjanov se nikaj drugoga bole ne boji kak preveč pobožen biti. Kakša nesreča, kakša sremota, kakša zgüba „preveč“ pobožen biti. Či bi se pekla in peklenščeka tak bojali bi bilo dobro znamenje.

Aha, že sam vgano ka ti misliš. V nebesa bi pa rad prišeo, samo jaz sam zadovolen z zadnjim kotičkom. Či jaz v nebesah sedim za dverami, či samo čonte obiram, pa sam veseli! Mnogi tak mislijo i tudi tak pravijo. Ka pravim pa jaz na to.

Dečko, povej mi, če se bojiš biti preveč pobožen! Preveč lepi? Preveč vučeni? Preveč bogat? Preveč lepo živino? Maš rajši klüko kak lepo kobilo? Dugo njivo? Preveč močen? Premožno, prelepo, prebogato zaročnico dobiti? Oho, ka bi se toga bojao? Samo norc misli na kaj takšega. Či je več penez, tem boše je! Či je vekši grünt tem rajši ga vzemem. Dosta penez, dosta časti, dosta grünta, nikdar preveč. Pa zaročnico, či bi jij meo sto, bi si zbrao najlepšo, najbogatejšo. (Dale.)

Vsebina:

Nevtepenoj materi . . .	Stran 1	Svetniški venec meseca	
Obljube Srca Jezušovoga . . .	2	septembra	Stran 9
Od toče prizadetim in		Življenjepis Chambon	
še bole od toče ne pri-		Marije, laične sestre reda	
zadetim	3	Marijinoga obiskovanja . . .	11
Večni posvet	4	Drüštva i zveličanje . . .	12
Od „Doma sv. Frančiška“ . . .	7	Izreki Svete Terezije . . .	12
		Cerkveni glasi	13

NEVTEPENJOJ MATERI.

O sveta Marija, mati Zveličitelova, vu vōri moje smrti pravi, da si mi mati, da se mi bo dobro godilo, da bo živelā moja dūša zavolo tebé. Pa če se mi to pripeti, da se vržem v tisto vozo ognjeno, dokeč ne plačam ves svoj dug, naj me sprevaja ta tvoja smilenost i me hladi vu ognji, toli v britkostih, da bom lahko pravo: po velikosti moje bolečine je prišla tolažba v moje srce i razveseljava mojo dūšo. Pašči se zato, mati, i mi pomagaj, ne daj miri svojemi Sini, dokeč me ne blagoslovi i ne odpūsti ves dug moj zato, ka si ga ti prosila. Amen.

O sveta Marija, kraljica angelska, ki jedina si bila vredna, da te angeo pozdravi, da boš poprijela tistoga, komi služijo vsi angelje, po koga zapovedi nas čuvajo angelje na vseh naših potáj, naj se zveličamo, naj se nikdar ne podteknemo v kamen, dokeč nas ne pripelajo v tisto mesto, štero nam je Gospod pripravo. Zapovej mojemi angeli čuvari, naj se briga za mene, naj me skrbno varje v življenji i smrti i naj ne dovoli, da bi se tvoj sluga zamazo i naj mojo dūšo spravi v tisto sveto svetlost, štero je Bog Abrahāmi i njegovomi pokolenji obljūbo. (Prec. man.)

Obljube Srca Jezušovoga.

IX.

„Blagoslovo bom celo hiše, kde bodo vöpostavili i čistili podobo mojega presvetoga Srca.“ Ka je blagoslov ? ! „Gospod, celo noč smo lovili, pa nikaj nismo zgrabili“ (Luk. V. 5.) Tak so se tožili apostolje Jezusi. Ar je ta tožba bila ponizna molitev, je Jezuš *blagoslovo* njihovo delo. Šli so po Jezušovoj zapovedi ešče ednok ribit; „Na tvojo reč vržem mrežo“ (Luk. V—5—6.) pravo je sv. Peter. Vrgo jo je i potegno je vö teliko rib, ka so se mreže trgale. Sveti Peter, kda je vido to čüdo, je pred Jezüša poklekno i tomi z globokov poniznostjov pravo: „Idi od mene Gospod, ar sem jaz grešen človek“. (Luk. V. 9.) I je Jezuš lahko šo od njega ? Ne, nego je tisti blagoslov, šteroga njemi je dao pri lovljenji rib, povekšao, gda ga je prineso na düše. Pravo njemi je najmre: „Odsehmao boš düše lovio“ (Luk. V. 11.) I kakši je bio te blagoslov pri ribičiji düš, nam pove sv. Pismo: „Peter je povzdigno svoj glas . . . : Spokorite se, vsaki z med vas naj se da krstiti . . . i pridružilo se je tisti den okoli trijezero düš“ (Dejanje ap. II. 14—41). Na edno predgo so se jezeri povrnoli. Ednok je razprestro mrežo na düše i jezere je vlovo. Dobo je te blagoslov, ar je počastio živo podobo toga siromaškoga Jezüša, gda je verno spuno želo njegovoga Srca, ka bi vrgo mrežo, kda že ne meo več vüpanja na lov i kda je pred podobov tov ponizno klečao i priznavao, ka ne je vreden ž njim vküper biti.

Blagoslov ščeš meti na tvojo hišo ? Spuni želo Jezušovoga Srca, spravi si podobo njegovo i se je ne sramüj, časti to Srce, ravnaj se po njegovej peldi, bodi potrpljiv, spunjavaj verno vse svoje verske dužnosti, pa podoba Srca Jezušovoga, štero častiš v svojoj hiži, bo segnola v cerkev. V cerkev bo segnola roka Jezüšova i odprla tabernakl i odtec, z toga živoga Srca božega vzela vö i na tebe razlejala blagoslov, boži blagoslov. Te blagoslov bo düši davao ljübezen, da si z malimi molitvami, malim, neznatnim zatajüvanjom spravi velike milošče, se ščisti hitro svojih faling, se spopolni v jakostih i vtrdi v stanovitnosti. Te blagoslov bo blodnike milo iskao i hitro, ali bar stalno pripelao nazaj v očino hišo, bo delio zadovolnost z malim, bo levao veselje do siromaštva i veliko smilenje do sirot v bogastvi, bo davao potrpljivost v pomenkanji i strah Gospo-

dov v obilnosti. Pa poleg teh dobrot se ne bo spozabo tudi z tvojih časnih, vremenitih potrebčin. Blagoslov Srca Jezušovoga ti da veselo zakonsko življenje, dobro deco, dobro držino, da ti blagoslov na polji, pri živini, pri živadi, nahrani z tvoje male njivice več ljudi, kak se jih hrani z trikrat tak velikoga imanja, kde pa ne toga blagoslova. Od tvoje male sklečke idejo vsi siti i močni i zdravi vkraj te, kda ednok menje ljudi se pri ednok vekšoj skledi ne more zadovoljiti. Pa gda pride ločitev od toga sveta, te, posebno te se kaže moč toga blagoslova. Te blagoslov Jezušovoga Srca naprej sklada pred tvojo se ločečo dušo vse svoje zasluženje, svoje neskončno zasluženje, da se v nje oblečeš i se ž njim prikažeš na sodbi. Sladka dušica, kak medena bo tista sodba, pri šteroj bo sodnik gledao na sebe i ne tebe, pri šteroj bo sodo tebe blagoslovom svojega neskončno smilenoga Srca.

Obesite zato, dušice, v vsako hišo podobo Srca Jezušovoga i verno i goreče častite po njej Srce miloga Zveličitelja.

Od toče prizadetim i še bolje od toče ne prizadetim.

Slovensko Krajino je letos strašno pobila toča. Gde leži zrok te nesreče? V nas samih.

Po nedelaj i svetkaj se več ne sveti. Trdo hlapčevsko delo se je opravljalo že leto za letom: ženjalo, kosilo, mlatilo se je posebno v tistih krajeh, gde evangeličanci prebivajo. Pa tudi katoličanci so si vzeli dosta nepotrebnoga i nedovoljenoga dela i posla po nedelaj i svetkaj, pa tak razdražili božo pravičnost. Keliko ljudi je hodilo po trgovinaj, veselicaj celo — brez svete meše. Keliki so vidili velike Gospodove i Marijine dneve samo krčme. Keliko pijanosti i nečistosti se je zgodilo te velike dneve. Oba sta pa smrtniva greha bila največkrat. To spoznamo po tom ar smo srečavali pijance omámljene od alkohola, ki so se premetavali kak žibki... od razvüzdancov pa mučimo. Ne je dobro gnoja razkapati, pravite sami.

Dober Bog, ki je življenje svoje dao za nas, je vido naše blodnosti i naj nas reši, naj nas spravi s krive poti na pravo, je spleo šibo iz toče pa nas je vdaro ž njov. Vdaro je ž njov po tistom poli, štero bi moglo počivati i mi nesmo njemi dali počitka. Zdaj lepo počiva pa ne rodi. Trs ne bo opijano nikoga, toča ga pokarala. Hiše so se podirale, so razkopane, razcotane, brez strehe. Popravljamo i pokrivamo je, pri njih se zdržavljemo, štere smo po nedelaj i svetkaj zapustili i šli grešit iz njih vō na pole — na poti — vu krčme.

Moj greh, moj preveliki greh! To naj bo naš odgovor v teh žalostnih dnevah. Ali pokora brez vüpanja je nikaj. Vüpajmo se, ka nam dober Bog bo odpüsto grehe i nas v nevolaj ne bo ostavo. Najdejo se dobra srca, najdejo se smilene düše, štere nam odprejo svoje dare, ka mo znali preživeti to leto, to zimo, do drugoga pova. Vüpajmo se, dober Bog bo blagoslovo tüdi naše pole i bo to nesrečo z obilnim blagoslovom popravo. Vse bo to, če bo istinska naša pokora, *če bomo svetke svetili, če bomo trezni i čisti.*

Ki nesmo trpeli od toče, bodimo ponizni i smileni. Mi smo si jo s svojimi grehü tüdi zaslužili, mogoče še bole, kak Goričanci, ali dober Bog ne nas je še vdaro, čaka na našo pokoro. Spokorimo se, bodimo ponizni, priznajmo, da smo vredni bože kaštige, pobolšajmo svoj žitek, bodimo čisti, trezni, svetke posvetimo, predvsem pa bodimo zdaj smileni i pomagajmo nesrečnim bratom, ki jih je toča obiskala. — S smilenostjov rešimo svoje düše i svoje pole nesreč.

Večni posvet.

Oljka.

Pod jüžnim nebom na sunčanih obokaj bregov, raste i se razvija oljka . . . drevo s sivim listjöm . . . sivim plaščom . . . i s črnim sadom . . . Človek bi mislo, da je angeo smrti pripravo te farbe žalosti, da z njimi izrazi bolečino.

Pobožna düša, če bi mogla ednok v sredi lepe vedre noči ogledavati široke oljkice . . . vidila bi kak ta drevica bledüje v srebrnoj svetlobi mesečine . . . o, nehoteč bi tvoje misli poletele v ograd oljk blüzi Jeružalema i henjale bi pri Jesuži, ki v smrtnoj muki krv znoji . . . i moli . . .

Ogracek oljk! . . . Večni posvet! . . . dva nerazdrüžliviva prijatelja! . . . Eden za drugoga skrbita! . . . Kak rada darüje oljka Jesušovoj svetilki sade, tiste male oljke, da gori, da ne vgasne . . .

Kršćanski pesnik, zdaj razmim tvoj ponos, kda spevleš večnomi posveti . . . razmim, da ti je njegov pogled segno gostokrat v to najglobljo notrašnjost i tvojim goslam podaro najčudovitejše viže.

Drage male oljke se poberejo . . . vržejo se v prešo i prešajo se. Vzdihavajuč dajo pod nemišljenim pritiskom svojo kiv do poslednje kapljice: hrano večnomi posveti! . . .

Med mnogih stvari, ki jih je Cerkev mogla vzeti za razsvetlavanje svetoga tabernakla, je izbrala oljko — olje. Jeli lepše znamenje za dušo, štera v svetoj tugi ma samo edno željo, da v ljubezni izgorevle za Boga?

Presveto Oltarsko Svestvo je najpopolnejši spomin na prebridko smrt i moko Zveličitelovo, zato je i dostojno, da Jezuš ma poleg sebe živo sliko trpljenja i smrti! . . . Zato je tudi popolnoma prav, da se euharistična duša s znamenivanjem večnoga posveta zednači. I duša se mora žrtvivati i izgorevati za svojega Zveličitelja.

Žmetno bo najšeo slast v oltarskom Svestvi tisti, ki na toj zemli žive v raskošji i veselji. Takši človek redko obiskava presveto oltarsko Svestvo . . . i to samo iz navade . . . mimoidoč . . . pa bo v duši takšega človeka po obiski ostao tak mali vtis, da ga bo zbrisao te najmenši slap svetskoga življenja.

Da bo med dušov i Oltarskim Svestvom prava srčnost, je potrebno, da sta već ali menje živeli v spodobnih prilikaj. Da zamoreš teda Jezušu v presvetom Svestvi razmiti, da zamoreš ukusiti slast Njegove bližine i ga iskreno ljubiti, ti je brezpogojno potrebno, da si mnogo trpo, ali da šče trpiš. K jasnomi posveti dvorane poslednje večerje boš se navado komaj te, če boš duže prebivao v senci Getzemanskoga ograda.

Duša, štera išče svojo srečo v tihoj molbi presvetoga Svestva, ma z malimi izjemami povest trpljenja, skrito na dni svojega srca. H komi bo se obrnola kda jo pritisnejo skrbi i trpljenje? . . . h komi? . . . Mogoče k sveti? . . . Ah, što pozna svet, on zna dobro, kak vkanjljivo je viupanje, pričakivati od njega kakše sočutje v takših žmetnih minotaj! . . .

Ti-li globoko prederajo v glavo trnjave krone špice . . . te-li tišči žmeten križ na tvojih ramaj . . . veri mi, jedina pot, kde boš najšeo zavupanje v svojih bolečinaj, je — pot v cerkev.

Kak betežna mati, tak kleči pred oltarom zabrigana duša . . . poglobljena v misli . . . mogoče sama — z večnov svetilkov. Ona se pogovarja z Jezušom, a njeni duh se nemore odtrgnuti od brig, ki jo mučijo, ki njoj delajo življenje za neznoslivo. O kak to boli dušo prevzeto s živov verov, kda more gledati vse te ljüdi, ki stojijo v hüdom boji s svojim Bogom . . . Ljüdi, ki so na Boga popolnoma pozabili, ki z nekim hrepenenjem iščejo grdosti, ki jih strasti zovejo na zabavo, na mesto, da svoj pogled gori ravnajo. Štero-li njoj bolno žalost pozivlejo v pamet spomini na svoje grehe, ki jih je včinila neizkušena vkanjüvajuća sama sebe v svojoj mladosti . . . Kak jo muči ta miseo, da nikdar ne bo mogla za nje včiniti zadosta pokore. Kelika bolečina, kda pod domačov strehov na vsakom stopaji naleti na ovire i na pregled do svete vere . . . da je prisiljena, da je svoj vsakdenešnji krühek pri norčüvanji i pregledi svojih najdražjih čüvstev! . . . Želeti: da zamoreš vmreti i biti pri Jezušu, a na mesto toga moreš šče dale živeti med brezverniki i bogoskrunci! . . . Kak bi je rada ona vse zbrala okoli euharističnoga priateljaja, ali, ah, kak jo boli, da se ona za to čüti za nesposobno.

Pogosto je žrtvovala Bogi preostale dneve svojega življenja za povrnjenje njoj tako mile duše! Kak je pogosto prihajajoča iz cerkvi, pogledavala na tisto njoj drago čelo, v one mile oči, nebi-li kaj opazila, kak se je vupala, da bo mogoče vendar opazila znamenje kakše spremembe v njeni duši . . . je mogoče vendar! ar ona moli i vzdihavle že tako let! . . . a vedno zobston! . . .

Pogosto se vrnola včas po tistoj poti nazaj v cerkev! mogla je blago prigovarjati Zveličiteli, da njemu razodene prigovore vupanja, ki je bila že na tom, da omahuje, da premine.

So tudi ljudje, ki verujejo, a vendar tak živijo, kak da njim je Euharistija nepoznana. Presveto Oltarsko Svestvo neje za nje nikaj drugo, kak neki prosti slučaj o veri . . . vreden molbe, da to dopuščajo, ali je to za nje vendar samo slučaj. Če idejo mimo cerkvi, se razmi, oni pozdravijo presveto oltarsko Svestvo . . . oni šče ga za minoto obiščejo, ali ne dovolijo svojemu srci, da spregovori . . . Lepa slika . . . umetnina . . . je za nje več vredno . . . bole interesantno i se jih globše prima. O koliko sočutja ma Bog s takšimi slepci! Rad bi jih privlekeo k sebi, zato jih včas obiskava s preizkušnjami i nesrečami. V bolečinaj i trpljenj morejo končno spoznati svoje nevolno stanje . . . Komaj te odpirajo svoje oči! . . . A presveto oltarsko Svestvo dobiva v njihovej duši, a pomali tudi v njihovom srci znova mesto, ki njemu ide. Tak Euharistija ponovno doseguje nadmoč v njihovom krščanskem načini življenja.

Ne mislite, da so euharistične duše, tej angelje božje ljubezni pletele k Jezusi brez rupača i trnja . . . Pogosto se dogaja ravno nasprotno . . . Komaj po dugom iskanji blodeče v megli i nevihti so prišle i najšle breg Jezusove bližine. O te neznosliv nemir i karanje z grehom obložene dušnevesti! . . . to sramotno izdajstvo spačljivoga sveta, . . . te neprečakivani padec z visine raskošja v globočino siromaštva, iz nasladnosti i sreče v nevolu i nesrečo! . . . to strašno čuvstvo, da naednok sam stojiš na sveti . . . ostavljen od vseh prijatelov . . . obkrožen samo z grobami . . . Strašni vdarci! A vendar . . . vendar . . . so to poslednja sredstva, ki jih je ljudska trdokornost ostavila Zveličiteli, da tak ž njimi ponovno pripela v svoje božansko naroče vnoge duše, ki so plavale v nevarnosti, da na njega popolnoma pozabijo. On je na vsaki način šteo, da te duše očisti i za vsigdar včini za blažene!

Vi dragi krščanski bratje! Vsi vi, ki ječite pod jarmom žmetnoga križa, spoznajte že ednok: da neste stvorjeni za to zemlo — nego da ljubite Boga — Oltarsko Svestvo. — To je naše pozvanje! Če nas Bog pokara tu na zemli, neso to nikše kaštige, štere bi šle za tem, da grešnike oddaljujejo od Boga, ne, ravno nasprotno, kda vas kara, včini On samo zato, da vas ponovno pripela k vašemu nebeskomu Oči i da vas z ljubeznijov vašega Boga ponovno osreči.

Ce tudi Bog odloči, da obkroži vašo dušo s Kalvarijanskimi bolečinami i da vam ne ostavi nikšega izhoda iz toga stanja, včini to samo zato, da vas prisili ščete ali neščete — da se podate v dvorano zadnje večerje.

Kak bogat i prekrasen predmet za rezmišlavanje nudi krščeniki — katoličani ta lepa boža narava. Edna priprosta slamica, ponizen poljski cvetek so večkrat zadostni, da se srce pobožne svete duše raztaplja od genljivosti i zahvalnosti do Boga . . . A za dušo, štere hrana je *kruth*

močnih, štere pijača je vino odebranih, šteroj je zvezda voditeljica svetloba večnoga posveta: keliko lepote bo najšla ta duša, v ednoj vlati pšenice, kak njoj glasno guči grozd vinskoga trsa, prepletene z listjom oljke!

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio: BOGOSLAV.

Od „Doma sv. Frančiška.“

Odbor za zidanje sirotišnice „Doma sv. Frančiška v Črensovcih, naznanja sledeće: Po sklepi seje širšega odbora od 13. maja t. l.

1. Prosimo za sirote v božem imeni, ne da bi koga silili, ali šteli škoditi domačim namenom, kakše ma štera fara ali občina. Naj vsaki v prvoj vrsti podpira domače namene i potreboče i poleg teh naj da kakšo drobtinico tudi Jezuši za njegove sirote.

2. Nabirali bomo zvün letos ešče tri leta to je do 31. dec. l. 1931. i to redno tri krat na leto okoli goda:

- a) Srca Jezušovoga,
- b) sv. Ferenca (Frančiška) i
- c) Božiča.

Zvünredno pa sprimemo vsaki den dar, gda nam ga što pokloni pri kakših posebnih veselih prilikah, kak je gostüvanje, god, krstitje, odaja, dobljenje peněz iz Amerike itd. Dovoljenje za nabiranje v celoj državi do 31. decembra l. 1931. je dano od ministerstva notrašnjih zadev l. 1928. jun. 27. pod br. 28.976.

3. Ki darüje sto dinarov ali več, dobi edno diplomu.

4. Ki darüje en kamen ali črep, to je 650 Din. ali 12 dolarov, se skleše njegovo ime z zlatimi literami v marmornato tablo v „Domi sv. Frančiška“.

5. Za vse žive i pokojne darovnike i njihove domače se slüži brezplačno vsaki tjeden edna sveta meša.

6. Oprosiyo se vsi gospodje plebanošje v Slov. Krajin, da nabiranje z predganice oznanijo i priporočijo.

7. Oprosiyo se vsi naročniki i širitelje M. Lista, da bodo pomagačje nabiranja za sirote na te način, da pobüdjavajo vsakoga do koga li pridejo, naj darüje za dom sirot.

8. Oprosiyo se vsi naši smileni ljudjë, naj pišejo svojim domačim, štere majo v dobrom slüži v Ameriki, Ca-

nadi, Australiji i. t. d. i je oprosijo, ka küpijo sami ali sküпно z drugimi en kamen ali črep.

9. Oprosijo se vsi naši ljudje, ki majo koga v Sloveniji ali na Horvačkom, ali gde indri v našoj državi, naj njemi pošlejo naš naslov i naj ga oprosijo, naj nam naznani, ka bode pobirao na dom. Naš naslov je: Odbor za „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, Prekmurje.

10. Prosimo za občine, v šterih se senje vrši, par ljudi, ki bi za časa senja pobirali. Naj se javijo dobre duše, štere bi te trüd na sebe vzele i mi njim pošljemo potem pooblastilo, ka smejo pobirati, ka je žandarje gor ne stavijo.

Ka je „kamen“ sirotišnice „Dom sv. Frančiška“? „Kamen“ sirotišnice „Dom sv. Frančiška“ je dar, z šterim se hiša lahko gorizozida. Cena ednoga „kamla“ je 12 dolarov ali 650 Dinarov. Potrebujemo pa 800 „kamlov“. Te „kamle“ prosimo od naših ljudi i vseh dobrotnikov, ki zvün mej naše države dobro služijo v Canadi, Ameriki, Australiji itd.

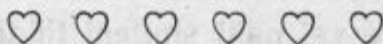
Ka je „črep“ sirotišnice „Dom Frančiška“? „Črep“ sirotišnice „Dom sv. Frančiška“ je dar, z šterim se spravi pohištvo v sirotišnico i se zasigura njeno vzdržavanje. Cena ednoga „črepa“ je 650 Dinarov ali 12 dolarov. Potrebujemo pa 800 „črepov“. Te „črepe“ prosimo od naših ljudi i vseh dobrotnikov, ki prebivajo v kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovincov, predvsem pa od prebivalcov Slovenske Krajine.

Gda bo pali pobiranje na „Dom sv. Frančiška“? Na „Dom sv. Frančiška“, bo drugo pobiranje na Ferencovo ali Frančiškovo, to je na god sv. Ferenca okt. 4. Na te den, ali edno nedelo prle ali sledkar, kak je pač v tom meseci mogoče pobrati, prosimo tiste fare, kde nemajo svojega lastnoga pobiranja i kde ne je bilo toče, naj dajo kakši krajcar na „Dom“, ka hitrej pride vküp potrebna šuma za hišo naših sirot. Poleg svojih domačih potreb mislimo tudi na sirote.

Oblastnomi odbori v Maribor smo prošnjo poslali za podporo na naš Dom.

Nove kamle i črepe v prišestnoj številki objavimo.

ODBOR.

Svetniški venec meseca septembra.

Lepi je v naravi mesec september. Minola je stiskavajoča vročina, zreli sad se smeje iz drevja. Orjemo, sejamo, z znojnim delom pripravljamo novi pov. Trüdapuno delo i dozorenje sada se ravnotak preminjava v düševnom življenji. Svetki meseca septembra ravno te misli büdijo v nas. Te mesec štirje Marijni svetki prepletajo kak venec.

8. *Mala meša.* God Marijinoga rojstva. Ne je zapovedani svetek, ali verniki ga obhajajo po staroj navadi. Evangelium od toga svetka guči od Marijinoga pokolenja, kak je pognalo Jess-tovo steblo, Davidova korenina skrivno rožo. Marijika je najlepši bomblek v božem ogradi. „Njeno rojstvo veselje naznanja celomi sveti, ar se je od nje porodilo sunce pravice, naš gospod Jezuš Kristuš.“

Jeli hvalijo moj rojstni den bar moji domači? Živem li tak, ka je vredno bilo se naroditi?

12. *Ime Marijino.* To ljubljeno dete so zvali za Marijo. To ime več pomeni. Med drugim pomeni „gospo“. Ona je zaistino gospa sveta, čeravno se v poniznosti za deklo zove. Pomeni tüdi „zvezdo morsko“ tak razlaga sv. Bernard, ki v svojem prelepem govori od svetoga Marijinoga imena. Marijino ime je blaženo ime, vsaka düša je z vüpanjom i ljübeznostjo imenüje. Na nébi i na zemli je miljoni zazavajo vsaki hip. Vu večnosti se bo tüdi vedno glasilo: Ave Marija!

14. *Zvišavanje sv. Križa.* Križ Kristušov je drevo življenja, „na šterom je življenje vmrlo i iz smrti je življenje vstanolo“ (Cerkvena pesem). Kristušovo najdeno i nazajdobljeno križno drevo je Heraklij casar odičo. Križ je naše vüpanje, dika i zve-ličanje. Na sodbi bo Kristuš z tem znamenjom pelao odičene v nebo. V tjedni toga svetka je kvaterni post. Kristušovo življenje z zatajüvanja punim življenjom zvršimo vu svojem srci.

15. *Marija sedem žalosti.* Pozvanje Matere bože je pome-nilo trpljenje na zemli. Kristuš to šče, naj njegov vučenik nosi križ njegov. Nišče je pa ne bio vernejši vučenik, kak njegova presveta mati, zato je pa tüdi največ mogla trpeti. Preživela je vso Sinovino trpljenje, v svojem srci je nosila njegov križ. Zmed vnogih njenih žalosti posebno sedem mamo: Simeonovo pro-roküvanje, beg v Egipt, zgüba Jezušekova, srečanje z križom obloženoga Jezüša, toga križanje i smrt, toga z križa doljemanje i toga pokop. V podobi sedmerih mečov obhajamo te žalosti, šteri so prebodnoli njeno srce. Ki gazite pot življenja i se tožite

na trpljenje, pogledajte se i sodite, či je vaša bolečina tak velka, kak njena. Vi trpite za svoje grehe, ona je za vaše.

17. *Rane sv. Ferenca.* Sv. Frančišek je jako ljübo križanoga Jezua. Vnogokrat je proso za miloščo, ka bi mogo občütiti njegovo trpljenje. Na konci svojega življenja je dobo na gori Alverni Kristušove petere rane. Teh bolečine je noso do svoje smrti. I jaz morem povdarjati z sv. apostolom Pavlom „Kristušove rane nosim“. Njegove rane pa te nosim, če mirno prenašam teškoče življenja: „Znam najmre, da če z Kristušom trpim, se ž njim tüdi odičim“.

21. *Sv. Mataj apostol.* Nekda je cestninar bio. Zavržen poseo je bio mauto brati, šteri je vnogo ljüdi ogülo. Cestninare so zato v javnom življenji meli za očitne grešnike. Jezuš je šo ednok mimo njega, ga je pogledno i nagovoro: „Nasledüj me“. Cestninar je povrgo svojo službo i je postao njegov apostol. Kelikokrat ide Kristuš mimo tebé i tebi je pravo že večkrat: Nasledüj me. Zakaj si glühi na njegovo reč, zakaj ne postaneš njegov vučenik?!

24. *Marija rešiteljica robov.* V srednjem veki se je ustanovo red z namenom, da reši kršćenike iz poganskoga robstva. Kotrige toga reda so same sebe darüvale, da rešijo robe. Pod Marijinov obrambov so vnoge rešili düševnoga i telovnoga robstva. Teliko grešnikov ječi v robstvi hüdogo düha, si včino kaj za njihovo rešenje? Si molo za nje? Si njim voščo zveličavno reč? Teliko milijon düš žive v poganstvu, robstvi zmote. Misijonarje je povračajo. Si včino kaj za misijonare? Si darüvao kaj za nje?

29. *Sv. Mihal.* Kda se je en deo angelov spunto proti Bogi, je ostao Mihal nadangeo veren. Ka več, stopo je na čelo dobrih angelov i premagao je puntarske. On je zagovornik Matere Cerkve. Si že vido, kak ga malajo: jaki mladenec z ščitom, ki tlači po hüdom dühi i ga z spicov prebodne! Na ščiti so te reči: „Što je takši kak Bog?“ Po vsakoj tihoj meši k njemi zdihavamo, naj nas čuva v naših bojih. Se ti vojsküješ za božo pravico?

30. *Sv. Oremuš (Hieronim).* V njegovih žilaj se pretaka slovenska krv. V Štrigovi njemi je tekla zibelka. Cerkveni očak je bio, vučenjak i veliki zatajüvalec. Vnogo modrih reči je spisao i prestavo je sv. pismo v latinščino. Svoja slednja leta je preživo v samoti v Betlehemi poleg brloga, kde se je Kristuš narodo. Tü se je posto, tü je molo i premišlavo od ljübezni deteta Jezua. I ti lahko misliš, da brez pokore prideš v nebesko kralstvo?!

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

II.

Prva leta redovnoga življenja.

Chambon Frančiška je bila osemnajset let stara, kda so se njoj odprla vrata chamberyskoga samostana od Marijinoga pohodjenja. Za dve leti, augusta 2. na den Kraljice angelov je položila zaobljube i pod imenom Marija Marta je zavzela stalno mesto med belošlarnimi nünami.

Na postavi Jezušove nove zaročnice neje bilo nikaj privlačnoga. Lepota kraljevske hčeri je bila oznotraj. Dober Bog njoj je telovni darov malo dao, da bi njoj mogeo tem več dševnih. Njeno obnašanje i njeni guč je bio paverski; pameti je bila proste, štera se po nikšem včenji ne mogla spopolnjavati. Ne je znala ne čteti, ne pisati, njena čüstva je podigavao samo boži vpliv; nature je bila žive a malo trdoglava; njene redovne sestre so večkrat pravile: „O če je od svetice guč, je zaistino sveta ona, ali takša svetica, štera včasi na probo deva našo potrpljivost“.

Svetnica je to dobro znala. V svojoj priprostosti se je zato zavolo svojih falng dostakrat tožila Jezuš. „Tvoje nepopolnosti — odgovoro njej je pa Jezuš — so najlepši dokaz za to, da vse dobro, ka se v tebi godi, je od Boga. Nikdar te ne rešim teh neprilik, one so pokrivalo, štero zakrije bože dare. Ti se preveč želeš skriti? Jaz to ešče bole želem!“

K toj podobi dënimo ešče edno drügo, štere poteze so tüdi jako prisrčne. Pri teh telovnih pomenikljivostih je prednica opazila v njej lepo düšo i ka se ta lepota po Jezušovoj milošči den za dnevom povekšava. Po teh miloščaj zastalno spoznamo božega umetnika, ki je delao v toj düši i to tem bole, ar so ostale ešče nadale v njej telovne falinge. Kakša i keliko svetlost, kakša globoka uvidevnost poleg slabe pameti! Kakša nedužnost, kakša vera, kakša žela po trpljenji v tom srci, štero nese včilo! Omenimo za zdaj samo reči prednice, častite matere Revel Terezije Eugénije: „Pokorščina njej je vse. Odkritosrčnost, deteča prostost, düh ljübezni jo živejo; samozatajüvanje, predvsem pa njena prava, globoka poniznost so svetli dokazi, da jo Bog vodi. Kem več dobi od Boga, tembole se zavrze i tem bole se boji, da se vkani. Tanače rada sprejema i zato jo reči dühovnika i prednice pomirjavajo. To nas posebno veseli, da ljübi skrito življenje. Za neobhodno potrebno drži, da se skrije pred opazüvanjom ljüdi i se jako boji, da bi što opazo, ka se v njej godi“.

Prvivi dve leti redovnoga življenja naše drage sestre sta brez vse zvünrednosti minoli, če izvzememo dar molitve, skoro stalno zbranost z Bogom i veliko, vsikdar se povekšavajočo želo po Bogi; ovak neje bilo na njej nikaj posebnoga, i z koj bi se dalo sklepati na zvünredne reči, ki so se pri njej dogajale. Leta 1866. meseca septembra je pa mela že goste prikazni. Prikazali so se njoj: naš Gospod Jezuš Kristuš, Bl. D. Marija, verne düše z purgatoriuma i nebeski prebivalci. Križani Jezuš se njej je skoro vsakodnevno prikazao i njej odkrio svoje rane, naj premišljava od njih: včasi njej je te pokazao svetle, odičene, včasi pa modre, krvave i jo je oproso, naj se združü z njegovim bridkim trpljenjom. (Dale)

Drüštva i zveličanje.

XIII.

Zadnji ugovor se tak glasi, ka so prej apoštoli nej meli časa, da bi bratovčine nastavlali i ka vse, ka mati Cerkev vōda, je potrebno na zveličanje.

Ar smo že v prejšnjih odgovorah tüdi na te ugovor dali odgovor, zato zdaj samo na kratko to povemo:

Vsaka bratovščina sloni na kakšoj verskoj istini i zato kda so apoštoli vero oznanjali, bi ščista lahko tüdi bratovščine nastavlali, či bi samo najmenši miglaj dobili od Kristuša, ka so bratovščine potrebne za zveličanje. Ka se pa tiče trditve, da vse, ka Maticerkev vōdá, je potrebno na zveličanje, samo telko odgovorimo, da Maticerkev se ravna samo jedino po Kristuši, ki pa nema samo zapovedi, to je potrebne reči za zveličanje, nego ma tüdi tanače, to je za zveličanje hasnovite i priporočlive reči.

V naših odgovorah na ugovore je vsaki lahko spoznao, da je pisec ugovora daleč zablodo, celo večkrat do krive vere. Mi njemi želemo pravo pamet, globoko poniznost i to da de meo iz vseh bratovščin dosta düševnoga haska.

Bratovščine ne so potrebne za zveličanje, je krščanski navuk, nego samo hasnovite i kak takše je vsakomi priporočamo, kak smo je i prle priporočali. Nišče pa naj ne misli, da ga bratovščine zveličajo. Zveliča nas jedino, či verjemo ka je Kristuš včio i držimo, ka je Kristuš zapovedo.

(Dale.)

Izreki Svete Male Terezije.

Od bože lübezni.

„Samo edno pot popolnosti poznam i to je lübezen“.

„Lüblenomi Bogi sam vsikdar davala samo lübezen“.

„Brez lübezni so vsa naša dela, naj so še tak bliščeča, prazna i nikaj vredna. — Nej, Jezuš nezahteva veliki del, nego samo vdanost i zahvalnost, to je lübezen“.

„Moje srce ne hrepeni po bogastvi i časti, tüdi nej po nebeskoj diki. Samo po lübezni hrepenim“.

„Samo to želem doseči, da bi bio Bog lüblen. Rajši bi bila v pregnanstvi, kak v nebesaj, či bi tam mogla več delati v te namen“.

„O ne zgüblajmo časa! Düše se pogüblajo i Jezuš žalüje. I mi ostajamo pri svojih bolečinah, pa ne mislimo na to, da bi njega tolažili“.

„Na pitanje, či ne bi štela pridobiti zaslužjenja, je odgovorila: O pač! ali nej za sebe, nego za düše, za potrebe svete Cerkvi i — vsem bi rože sipavala pravičnim i grešnikom“.

Delajmo Jezuši veselje!

„Ar sam ostala mala, poznam samo edno opravilo: korine trgati. Korine ljubezni i aldova; i je darujem Bogi za to, da ga razveselim.

„Veliki svetci so delali Bogi na čast, jaz pa, ki sam jako mala duša, delam Bogi na veselje. Mali cvet sam v roki ljublenoga Boga, skrovna rožica, štera ga pa zato li razveseljava“.

„Nikdi igle ne bi nikdar vzela gor za to, da bi se s tem rešila purgatoriuma i vse ka sam kda včinila, je bilo za to, da sam delala Bogi veselje i rešavala duše“.

„Nej mi je za to, da bi si nabrala zasluženje za nebesa i samo iz ljubezni do Tebe, o Jezuš, bom delala, samo da Tebe razveselim, da potolažim tvoje presveto Srce i rešim duše, ki te bodo večno ljubile“.

Ednoj svojih sester piše: „Či ščeš postati svetnica, mej samo eden cil: Delaj Jezuši veselje! Či ga pri vsakoj priliki razveseliš, ti bo v velikih rečeh pomagao“.

„Nikaj ne bi bila žalostna, či ne bi Bog vido mojih del, či bi bilo to mogoče. Tak jako ga ljubim, da bi njemi rada veselje delala i on ne bi znan, što ga razveseljava. Či zna i vidi, mi je tak rekoč dužen povrniti“.

Od ljubezni do blišnjega.

„Nej mi je zadosta, da vsakomi dam, ka me prosi, nego tudi se trüdim, vgoniti žele drugih. Zahvalna sam i čütim se odlikovano, či morem komi pomagati“.

„Jezuš šče, da zavisi rešitev vnoгих duš od naših aldovov, od naše ljubezni. Darüjmo svoje trpljenje Jezuši za duše. Živimo za nje, bodimo apoštoli“.

„Boga prosim, da za mene darüvane molitve ne bi olejšale mojega trpljenja, nego, da bi se rešavale duše“.

CERKVENI GLAS!

J. MONTLEM

— Novi pomožni püšpek dr. Ivan Tomažič. Ar so naš prezvišeni gospod hercegpüšpek, dr. Andrej Karlin postarali, so si poiskali mlado.

pomoč. To pomoč so našli v mil. gospodi stolnom dekani, ki so bili tudi nadešpereš naše Slovenske Krajine, v gospodi dr. Ivani Tomažiči. Toga gospoda so priporočali v Rimi za svojega pomočnika i sveta Stolica jih je imenovala za njihovoga pomožnoga püšpeka. Püšpekovo čast so dobili augusta 1. pri posvečenji v mariborskoj stolnoj cerkvi.

Gda mi to veselo vest naznanjamo našim naročnikom, jih lepo prosimo, naj goreče molijo za novoga cerkvenoga pastira, ka bodo znali pomagati ovčice velike püšpekije tak voditi, ka se niedna ne zgübi, posebno pa, ka bodo znali tisto veliko delo, štero so začeli, srečno dovršiti, najmre, ka se pod njihovim vodstvom spuni vroča žela vsega slovenskoga ljüdstva: Anton Martin Slomšek ka se prištejejo k blaženim. Slovenska Krajina v pomočniki prezvišenoga hercegpüšpeka, v presvetlom gospodi dr. Ivani Tomažiči naj najde tudi svojega velikoga pomočnika!

— **Férma v Srbiji.** Prvi obisk cerkveni i prvo slovesno firmanje v Srbiji se je vršilo toga leta meseca junija. Pred bojom najmre izvzemši mesta Niš je v celoj Srbiji ne bilo katoličanske fare. Junija 17-ga so eršek Rafael Rodić začeli firmanje v Beogradu i cerkvi Kristuša krala. Fermancov je bilo 153. Od 23. do 30. junija so pa ohodili katoličanske naselbine i tü firmali; te naselbine so sledeče: Niš, Leskovac, Pirot, Aleksinac, Kruševac, Paračin, Čupreja, Senjski Rudnik, Tresibaba, Knjaževac, Zaječar i Negotin. Na najbolje slovesen način so jih sprejeli v Negotini. Kda so prezvišeni eršek po dovršenoj fermi na obedi nazdravili v prvom redi Sv. Oči rimskomi papi, so pravoslavni odgovorili: „Nas to nikaj ne moti, da je Prezvišeni pozdravo v prvom redi Sv. Očo papa; mi se radi priključimo želi njegovoj i spregovorimo: Živeo Sv. Oča Papa!“

— **Kina.** Sv. Oča so dali nalog nunciji (apoštolski delegat) v Tokiji (Japansko) Guardiniji, naj posreduje v imeni Kristušovoga namestnika pri japanskoj vladi, ka ta obustavi neprijateljske odnose proti Kini, ki so nastali zavolo nemirov v Trinanfu-Šantung-i. Namestnik „Kralja mirü“, verno vrši svojo dužnost, včini vse, da se ohrani blaženi mir. O da bi ga samo poslušali vladarje držav!

— **Angleško.** Katoličanski erški in püšpeki so stavili volilcom vseh angleških strank do rok resolucijo, v šteroj zahtevajo od njih, naj se v parlamenti potom svojih poslancov pobrigajo za zakone, šteri zasigurajo šolskoj mladini katoličansko vzgojo.

— **Amerika.** Leta 1905. je ustanovo Rev. Francis C. Kelley, zdajšnji püšpek v Oklahami društvo za razširjanje kat. Cerkve (Catholic Church Extension Society), štero je dozdej teliko dobrovoljnih milodarov nabralo, ka je z temi postavilo više kak trijezero kat. cerkvi i šol. Na Angleškom mislijo zdaj na spodobno društvo, ar je tam šeststo varašov ešče brez cerkve, čeravnó majo ti vsaki od 2000 do 6000 kat. prebivalcov.

— **Polsko.** Lukomski, püšpek iz Lomze so ostro nastopili v svojem pastirskom listi proti veri sovražnim političnim strankam i nad nje razglasili cerkveno kaštigo. Ar so pa zastopniki strank prosili odpüščenje od cerkve, njim je bila kaštiga odpüščena.

V 61 faraj püšpekije Gnesen—Posen so katoličanci ostro protestirali proti preganjanji katoličanov v Mehiki. Sad protesta je bio te, ka se je polska vlada odločila, da pošlje svojega konzula v Mehiko, ki bo tam zagovarjao pravice 6000 tam živočih kat. Polakov. Pinski püšpek Ladzinski so začeli preiskavo, da se za blaženoga imenüje l. 1644. vmrli provin-

cial dominikanskoga reda Fabian Maliszewski Pzemiski (Mališevski Pšemiski). Pūšpek v Lodzi Dr. Tymieniecki dajo zidati hiše za delavcē na svojem imanji. Zidarska podjetja delajo te brezplačno, plačati se mora samo material, zato pa pride hiša samo na 10.000 Zlotov i se še ta šuma odplačuje v malih obrokih i na duge rate.

Na poslanca dr. Puteka so zrekli krakovski hercegpūšpek, vojvoda Sapięha cerkveno kaštigo zvano „osebni interdikt“ (prepoved do cerkvenih milošē i blagoslovov), ar je te poslanec v protiverskoj kmetijskoj stranki potom svojih listov podkapao vero i ar je v parlamenti predlagao zakon proti pravicam cerkve, šteri pa ne je bio sprejeti.

— **Rim.** Drūštvo za razširjenje vere si zida novo palačo, štere vogelni kamen je bio 12. maja položeni. Kamen so blagoslovili kardinal Van Rossum.

Nemci so postavili spomenik na čast prvim svetim mantrnikom na svojem pokopališču i spomin svetoletnoga romanja Nemcov l. 1925. Spomenik sta blagoslovila nuncij Pacelli i kardinal Ehrle.

— **Čehoslovaška.** Maja 11. je sprejeo Masaryk predsednik Čehoslovaške republike v slovesnoj audienciji Ciriaci-ja, novoga papovoga nuncija, ki so njemu izročili svoja poverilna pisma i ga pri toj priliki práv srčno pozdravili kak predstavnika „plemenitoga naroda, šteroga zgodovina je stara i šteroga država je važna zavolo svoje središnje lege“. Predsednik republike se je toplo zahvalo za pozdrav i nunciji obečao pomoč države, da morejo svojo službo cerkvi na hasek spunjavati.

— **Vogrsko.** V Pečūhi so položili vogelni kamen za novi katoličanski zavod, v šterom bi se vzgajalo sto visokošolcov. Za zidavo toga zavoda je vlada darūvala edno milijardo koron i pūšpekija je v ednom meseci ravno telko nabrala vkūp. V naši penezaj ta skūpna šuma pomeni nekaj menje kak dva milijona dinarov. Te zavod je zato podignjeni, da čuva katoličanski znak pečūhskoga vseučelišča sv. Elizabete, štero je z Bratislave (Požona) sem primeščeno.

— **Moški in dečki, čūjte!** V varaši Cork na Irskom je letos šlo v prošeciji do 30 jezer dečkecev, dečkov in moškov. Vsi so šli v najlepšem redi po štirje-štirje. Ka bi pravili tej, či bi vidili naše prošecije, gda vse leti naprej? Navčimo se reda.

— **Rim nas vči.** V Rimskoj pūšpekiji majo to lepo navado, ka vsakše leto obslūžavlejo v ednom ali drugom kraji velko slovesnost (kongres) v čast Jezuši v Oltarskom svestvi. Tak so meli i letos. Več dni je trpelo. Ves čas je bilo Oltarsko svestvo v molbo postavleno. Na jezere in jezere moškov pa dečkov je pristopilo k sv. prečiščavanji. Zadnji den je bila prošecija, štera je trpela dobre štiri vōre. Kre prošecije stoječi gledalci so glasno zazavali: Živeo Kristuš Kral!

— **Sprejem v katoličansko Cerkev.** Polski pūšpek Mihalkijemič iz Vilme je nedavno sprejeo več pravoslavniہ duhovnikov v kat. cerkev. Med temi je P. Pasnik prestopo s celov farov.

— **Nova slovesnost.** V Beči so v ednoj cerkvi gospe i gospodje obslužavali 25, 30, 40, 50, 60, 70 letnico prvoga svetoga prečiščavanja. Tak se indri žnajo na vse forme gibati in se v versko življenje poglablati. Mi pa tak drevenemo.

— **Lourd.** To je kraj na Francoskom, kraj samih čüd, zavolo šterih si vučenjaki belijo vlase. Radi bi je zatajili v to formo, ka so ne delo nebes nego naravno. Z vsov svojov vučenostjov pa denok nemrejo razložiti kak je. V zadnjem časi so nagloma ozdravile: Eliz. Delos, raka v želodci, Aug. Tramunt, jetiko v čontaj pa zvūžganja obisti, Aug. Ducret pa John Lucien, Juliete Hafard in M. Deschamps, vsi so meli gnjilobo v čontaj.

— **Redka svečanost.** Na trojičko nedelo je v Rudesheimi na Nemškom bio za mešnika posvečeni nigdašnji ravnatelj na gimnaziji v Kolini. Postao je kapucinar. Žena je tudi stopila v kloster k benediktinkam. Mela sta troje dece. Vsi trije so že prle odišli v klostre. Sin je benediktinec, ena hči je šolska sestra edna pa benediktinka. Čüdne so resan bože odredbe.

— **Strašna sodba boža.** V ednoj fabriki v Esseni je eden delavec strašno preklinjao proti Bogi pa grdio Cerkev i duhovnike. Pravo je, ka bi ga jako veselilo, či bi mogeo vse duhovnike z drotom okoli zamotati pa v drot elektriko spustiti, da bi se vsi „vtegnoli“. Bilo je tri minote pred desetov. Ravno eden teden kesnej, tri minote pred desetov, so čuli drugi delavci strašno kričanje. Bežijo bliže i ka vidijo? Tisti delavec je bio ves zapleteni v drot električnoga mašina. Rešenja je ne bilo. Mrtvoga so potegnoli z drofa.

— **Novi delavci Kristušovi.** Meseca julija je na Irskom bilo posvečenih za mešnike 181 bogoslovcov. Samo v ednom mesti (Maynooth) je bilo 61 novomešnikov. Na Angleškom so takzvani anglikanci. Tej so protestantje ali luterani i so jako blūzi našoj katoličanskoj veri. Zdaj se pripravlja 11 njūvih duhovnikov za pristop v našo cerkev. Bodo znova posvečeni.

— **Evharistični kongres** se zove tista cerkvena slavnost, štera se napravi v čast Jesuši v Oltarskom svestvi. Bilo jih je že 28. Letos od 3. do 6. septembra se je vršo 29. v Avstraliji, kleti pa 30. v Afriki. Z naše bivše pūšpekije, sombotelske so odpotūvali na te dalnji kongres, mil. pūšpek sombotelski, grof Mikeš Janoš i kanonik dr. Tauber Aleksander.

